

Sygn. akt: VIII K 961/12

4 Ds. 300/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2013r.

Sąd Rejonowy w Legnicy VIII Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Barbara Czyżycka

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Kudłaty

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Legnicy Pawła Mazur

po rozpoznaniu dnia 6 marca 2013r.

sprawy:

T. O.

s. J. i L.

ur. (...)

we W.

oskarżonemu o to, że :

I. w dniu 4 września 2010r. w L. posługując się dowodem osobistym (...), należącym do jego ojca J. O. w celu użycia za autentyczną, sfalszował umowę kupna-sprzedaży samochodu osobowego m-ki V. (...) o nr rej. (...), podrabiając podpis w/w, w ten sposób, że podpisał się (...)

tj. o czyn z art. 270 §1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

L. S.

s. A. i B.

ur. (...)

w L.

oskarżonemu o to, że :

II. w dniu 16 września 2010r. w L. w Urzędzie Miejskim w L. w celu wyrejestrowania pojazdu w Wydziale Komunikacji, posłużył się jako autentyczną podrobioną uprzednio przez T. O. umowę z dnia 4 września 2010r. kupna-sprzedaży samochodu osobowego m-ki V. (...)

o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego T. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 270 §1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk i art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego Ł. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk orzeka wobec niego karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 10 złotych każda,

III. na podstawie art. 44 § 1 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa umowy kupna sprzedaży samochodu zawartej w dniu 04.09.2010r. przechowywanej w aktach na k. 33,

IV. na podstawie art. 627 kpk i 633 kpk zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w 1/2 części od każdego z nich oraz wymierza im opłaty w kwocie: oskarżonemu Ł. S. w kwocie 80 (osiemdziesiąt) złotych, a T. O. w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt VIII K 961/12

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 września 2010 roku oskarżony Ł. S. sprzedał samochód marki V. (...)o nr rej. (...). Samochód został kupiony przez oskarżonego T. O. za cenę 900 zł. Przy sprzedaży był obecny znajomy oskarżonego T. O. J., który znał się na samochodach i doradzał oskarżonemu. Na oględziny samochodu oskarżony umówił się ze sprzedającym w pobliżu garaży przy ulicy al. (...), gdzie mieszkał J. T. (1). Oskarżony Ł. S. przyjechał w to miejsce z żoną samochodem marki V. (...). Mieli przygotowany formularz umowy sprzedaży. Oskarżony T. O. wraz z J. T. (1) obejrżeli samochód i oskarżony zdecydował, że go kupi. Do zawarcia umowy przekazał dowód osobisty swojego ojca J. O. urodzonego (...)o nr (...). Oskarżony Ł. S. wraz z żoną pojechali do domu i żona oskarżonego wpisała do formularza umowy w rubryce kupujący „ O. J., K.5 m16, (...)-(...) L., wpisała serię i numer dowodu osobistego (...)wydanego przez Prezydenta Miasta L.. Nadto wpisała PESEL (...). Dane te spisała z dowodu osobistego przekazanego przez oskarżonego T. O..

W rubryce sprzedający wpisała dane Ł. S. i S. W.. Umowę po stronie sprzedających podpisał oskarżony Ł. S. i S. W.. Z wypisaną i podpisaną przez sprzedających umową oskarżony Ł. S. wrócił z żoną w pobliże garaży na u. A. R.. Jako kupujący umowę podpisał oskarżony T. O..

W dniu 16 września 2010 roku oskarżony Ł. S. przedłożył podrobioną umowę sprzedaży samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) z dnia 4.09.2010 roku w Urzędzie Miasta w L. w celu wyrejestrowania samochodu.

Dowód:

-zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa k. 10,

-umowa kupna sprzedaży k. 33,

-protokół zatrzymania rzeczy k. 31-32,

-wykaz dowodów rzeczowych k. 50,

-opinia pismoznawcza k 81-88,

-kserokopia dowodu osobistego J. T. (2) k. 149,

-teczka dowodowa J. T. (2) k. 172,

-teczka dowodowa J. O. k. 170,

-zeznania świadków:

J. O. k. 136-140, 142-143,

J. T. (2) k. 150-151,

częściowo R. K. k. 73-74, 123-124,

częściowo J. W. S.k. 26-27, 124-126,

-wyjaśnienia oskarżonego T. O. k. 57, 122,

-częściowo wyjaśnienia oskarżonego Ł. S. k. 68-69, 123.

Oskarżony Ł. S. ma 29 lat, wykształcenie średnie, jest żonaty, na utrzymaniu nie ma nikogo, jest zatrudniony w ramach robót publicznych na podstawie skierowania z Urzędu Pracy z wynagrodzeniem 1300 zł, nie był dotychczas karany.

Dowód:

-dane osobowe oskarżonego Ł. S. k. 67, 90, 100, 121,

-karta karna oskarżonego k. 70,

Oskarżony Ł. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego utrzymywał, że pewnego dnia szli z żoną do auta i podeszło do nich dwóch panów, z wyglądu ojciec z synem zainteresowani kupnem samochodu. Umówili się w tym samym dniu koło garaży na rogu al. R.. Kiedy podjechali to czekali już dwaj mężczyźni i ich rodzina, tj. dwie kobiety i dwójka dzieci. Twierdził, że o samochodzie rozmawiał ze starszym mężczyzną i starszy mężczyzna wręczał mu pieniądze i mówił, że samochód kupuje dla syna, bo ten jeździ do pracy za granicę. Utrzymywał, że umowę podpisywał w samochodzie, a potem podał ją do tyłu, gdzie siedzieli obaj mężczyźni i nie patrzył do tyłu, kto umowę podpisuje. Utrzymywał, że z garaży przejechali do altanki starszego pana koło Reala i on wysiadł z samochodu i udał się w stronę altanki. Przed sądem oskarżony Ł. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Twierdził, że oskarżony nie szedł z konkubina i dzieckiem lecz z szedł z ojcem i że do podpisania umowy doszło nie na masce samochodu, lecz w samochodzie i była na pewno druga osoba z tyłu na siedzeniu. Utrzymywał, że nie wie kto podpisał umowę, ojciec, czy syn. Twierdził, że ten starszy mężczyzna powiedział, że on jest ojcem, a to jest syn.

Dowód:

-wyjaśnienia oskarżonego k. 68-69, 123.

Sąd zważył co następuje:

Wniosek o uzasadnienie wyroku został złożony wyłącznie przez obrońcę oskarżonego Ł. S.. Sąd na podstawie art. 423 . § 1a kpk ograniczy zakres uzasadnienia do tych tylko części wyroku, których wniosek dotyczy. Oskarżony Ł. S. został oskarżony o to, że w dniu w dniu 16 września 2010r. w L.w Urzędzie Miejskim w L.w celu wyrejestrwania pojazdu w Wydziale Komunikacji, posłużył się jako autentyczną podrobioną uprzednio przez T. O.umową z dnia 4 września 2010r. kupna-sprzedaży samochodu osobowego m-ki V. (...)o nr rej. (...), tj. 270 § 1 kk. Do przedmiotowych znamion ustawowych czynu z art. 270 § 1 kk w postaci zarzucanej oskarżonemu należy użycie jako autentycznego podrobionego lub przerobionego dokumentu. Oskarżony Ł. S.wyczerpał swoim zachowaniem znamiona przedmiotowe czynu. Umowa sprzedaży samochodu osobowego jest dokumentem w rozumieniu art. 270 § 1 kk w związku z art. 115 § 14 kk.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że umowa ta jest podrobiona. Kupującym samochód był oskarżony T. O., a w umowie wpisano dane J. O. jako kupującego i oskarżony T. O. podpisał się jako J. O.. Podrabianiem jest nadanie jakiemuś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. W grę może wchodzić podrobienie całości dokumentu lub tylko jego fragmentu. "Podrobieniem będzie więc zarówno podrobienie całego tekstu (...) dokumentu wraz z podpisem, jak i podrobienie samego podpisu. Umowa sprzedaży samochodu zawierała nieprawdziwą treść i stwierdzała, że kupującym jest J. O., podczas gdy oświadczenie o kupnie samochodu składał T. O., który podrobił podpis ojca. Powyższe okoliczności nie budzą wątpliwości. Oskarżony T. O. przyznał się, że zakupił samochód na dane ojca posługując się jego dowodem osobistym i jego wyjaśnienia w tym zakresie nie budzą wątpliwości. Znalazły one potwierdzenie we wnioskach opinii z zakresu pisma ręcznego stwierdzającej, że podpis pod umową sprzedaży jako kupujący J. O. złożył T. O.. Wyjaśnienia znalazły również potwierdzenia w zeznaniach J. O., który zaprzeczył, aby był obecny przy kupnie samochodu i aby podpisywał umowę kupna samochodu. Zeznania J. były spontaniczne i szczerze i dlatego zasługiwały na wiarę. Wyjaśnienia oskarżonego znalazły też potwierdzenie w zeznaniach świadka J. T. (2), który doradzał mu przy kupnie samochodu i go oglądał. Zeznania świadka są szczerze, świadek nie ma żadnego powodu podawać nieprawdy. Nie jest w żaden sposób zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy. Podał, że oskarżony T. O. był zainteresowany kupnem samochodu i on jako znajomy i osoba znająca się na samochodach doradzał mu uczestnicząc w jego oględzinach. Z jego zeznań jasno wynikało, że samochód kupował oskarżony T. O., a nie on, bądź ojciec T. O.. Z tych względów sąd nie dał wiary sprzecznym z wyżej wymienionymi dowodami wyjaśnieniom oskarżonego Ł. S. i zeznaniom jego żony J. W. – na okoliczność, że samochód kupowali dwaj mężczyźni ojciec i syn. Okoliczności te nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach. Świadek J. T. (2) ani ojciec oskarżonego T. O. nie byli zainteresowani kupnem samochodu. J. O. nawet nie był świadomy, że na jego dane zawarta jest umowa sprzedaży samochodu. Świadcowie J. T. (2) i J. O. są bardziej wiarygodni od oskarżonego Ł. S. i jego żony. Oskarżony S. ma oczywisty interes w uniknięciu odpowiedzialności karnej i przedstawieniu dla siebie korzystnej wersji zdarzenia. Jego żona jako osoba najbliższa postanowiła wspierać jego linię obrony. Już na wstępie swoich zeznań oświadczyła, że jej mąż jest niewinny. Jej zeznania były tendencyjne, wcześniej przygotowane. Wskazuje na to ich treść i sposób zeznawania. W bezpośrednim kontakcie z oskarżonym Ł. S. i świadkiem J. S. na rozprawie sąd uznał, że ich relacje nie były spontaniczne, lecz wcześniej przygotowane i ukierunkowane na uwolnienie oskarżonego od stawianego zarzutu. Z tych względów sąd nie dał wiary, iż kupującymi byli dwaj mężczyźni.

Do znamion strony podmiotowej czynu z art. 270 § 1 kk w postaci zarzucanej oskarżonemu Ł. S. należy umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego bądź ewentualnego. Sprawca musi obejmować świadomością, iż dokument jest podrobiony lub przerobiony. W ocenie sądu oskarżony Ł. S. wiedział, że umowa jest podrobiona. Oskarżony w chwili podpisywania umowy miał prawie dwadzieścia siedem lat i średnie wykształcenie, był trzeźwy i w pełni poczytalny. Zatem potrafił ocenić sytuację, w której sprzedawał samochód. Samochód kupował T. O., który miał wówczas 39 lat, a doradzał mu wówczas 49 letni J. T. (2) o wyglądzie jak na zdjęciu (k. 149, w teczce dowodowej k. 172). Do spisania umowy został przekazany dowód osobisty 66 letniego wówczas J. O. ze zdjęciem w dowodzie takim jak w teczce dowodowej na k. 170. Porównując wygląd oskarżonego T. O., świadka J. T. (2) i J. O. człowiek 27 letni i poczytalny, posiadający adekwatne do wieku doświadczenie życiowe nie jest w stanie pomylić tych osób, czy też wziąć T. O. bądź J. T. (2) za J. O.. Różnica wieku i wyglądu była tak oczywista, że nie mogło budzić wątpliwości, iż przy zawarciu umowy nie ma tej osoby, której dane wpisano jako kupującego. Tym samym oczywiste było, że podpis tej osoby musiał być sfalszowany, czego oskarżony Ł. S. miał świadomość. W tej sytuacji nie ma znaczenia, czy umowę podpisał kupujący na tylnym siedzeniu samochodu, czy na masce samochodu. Sąd nie dał więc wiary wyjaśnieniom oskarżonego Ł. S., że oskarżony samochód kupował z ojcem. W żadnym razie J. T. (2) obecnego przy oględzinach samochodu nie można pomylić z J. O. ze względu na 18 letnią różnicę wieku i dużą różnicę w wyglądzie. Między J. T. (2), a T. O. różnica wieku wynosi 10 lat i w żadnym razie nie można uznać, że J. T. (2) mógłby być oceniony jako ojciec T. O..

Z tych samych względów sąd nie dał wiary również zeznaniom żony oskarżonego, iż samochód kupował ojciec z synem. Analizując treść relacji oskarżonego Ł. S. i zeznań jego żony sąd uznał, że próba uzgodnienia treści relacji była nieudolna, ponieważ relacje te były sprzeczne. Uzgadniając relacje oskarżony i jego żona skupili się tylko na osobach obecnych przy spisywaniu umowy oraz okolicznościach złożenia podpisu. W pozostałym zakresie ich relacje

są rozbieżne. Zeznając w postępowaniu przygotowawczym (k. 26) żona oskarżonego utrzymywała, że mężczyźni zainteresowani kupnem samochodu wyglądali jak ojciec i syn lub teść i zięć i starszy mówił, że chce kupić auto dla wnuka. Twierdziła, że bardziej aktywny w rozmowie był ten młody w wieku około 40 lat. Oskarżony Ł. S. utrzymywał natomiast (k. 68), że starszy mężczyzna mówił wprost, że kupuje golfa dla syna, bo ten jeździ do pracy za granicą. Twierdził, że pieniądze przekazywał starszy mężczyzna, a jego żona utrzymywała, że przekazywał młodszy.(k. 126). Oskarżony twierdził, że przy transakcji starszy mężczyzna powiedział, że jest ojcem, a to jest syn (k.122). Żona oskarżonego twierdziła przed sądem, że w chwili zawierania umowy nie zdawali sobie sprawy z mężem z pokrewieństwa mężczyzn. W relacjach oskarżonego i jego żony są zasadnicze sprzeczności, które osłabiają ich wiarygodność. Żona oskarżonego podała, że wizerunek starszego mężczyzny i wizerunek z dowodu osobistego nie budził jej wątpliwości. Twierdzenia te muszą być uznane za naiwne jeżeli porównamy wygląd J. T. (2) ze zdjęciem w dowodzie osobistym J. O..

Mając na uwadze treść i wymowę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie sąd uznał, że oskarżony Ł. S. wiedząc, że umowa sprzedaży samochodu została podrobiona użył ją za autentyczną przedkładając w Urzędzie Miasta celem wyrejestrowania samochodu. Swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 270 § 1 kk. Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą sąd uwzględnił dotychczasową niekaralność oskarżonego i to, iż nie odnotowano negatywnych uwag o jego zachowaniu. Stopień winy oskarżonego był znaczny, oskarżony czyn popełnił umyślnie. W pełni zaakceptował posłużenie się przy zawarciu umowy sprzedaży dowodem osobistym innej osoby, która nie była obecna przy zawarciu umowy, nie próbował wyjaśnić dlaczego kupujący posługuje się cudzym dowodem osobistym, czy J. O. akceptuje kupno samochodu na swoje nazwisko. Z okoliczności sprawy wynika, że oskarżonego interesowało tylko spisanie umowy i uzyskanie pieniędzy za samochód. Było mu obojętne, czy J. O. jest świadomy faktu, że na jego nazwisko zawierana jest przez inną osobę umowa kupna samochodu. To, że oskarżony sprzedał samochód innej osobie posługującej się dowodem osobistym J. O. spowodowało dla J. O. negatywne następstwa. Czyn oskarżonego godzi w wiarygodność dokumentów. W przypadku obrotu samochodami wiarygodność dokumentów jest istotna. Zależy od niej nie tylko bezpieczeństwo obrotu, ale również kwestie związane z ubezpieczeniem samochodu i ewentualną wypłatą odszkodowań za szkody wywołane ruchem pojazdu. Stąd istotne jest, aby w umowie sprzedaży samochodu figurował jako kupujący ten kto rzeczywiście kupuje samochód, a jako sprzedający jego właściciel. W ocenie sądu kara grzywny wymierzona oskarżonemu jest karą sprawiedliwą, spełni wobec niego cele wychowawcze i zapobiegawcze oraz uświadomi mu nagannosc i szkodliwosc jego zachowania. Kara ta nie przekracza możliwości zarobkowych oskarżonego, który jest młodym, zdolnym do pracy mężczyzną, nie mającym nikogo na utrzymaniu, pracującym zarobkowo, jego żona również pracuje zarobkowo. W tej sytuacji oskarżony będzie w stanie uiścić karę grzywny, która stanowi dla niego wystarczającą dolegliwość związaną z popełnieniem występku z art. 270 § 1 kk.

Sąd orzekł na podstawie art. 44 §1 kk przepadek podrobionej umowy, która stanowi przedmiot pochodzący z przestępstwa. Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania w 1/2 części na podstawie art. 633 kpk i wymierzył mu opłatę stosownie do wysokości wymierzonej kary grzywny.